

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/145/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3111012069
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 01. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2013:3111012069.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Františka Kováča a sudcov JUDr. Ondreja Gáboríka a JUDr. Ondreja Samaša na verejnom zasadnutí konanom dňa 14. januára 2013 prejednal odvolanie obžalovaného

J. X.

nar. XX.XX.XXXX v R., trvalé bydlisko J., Ul. Y. č. XXXX/X, t. č. vo väzbe v Ústave na výkon väzby MS SR Ilava,

ktoré podal proti rozsudku Okresného súdu v Trenčíne č.k. 2T/184/2011-590 zo dňa 17.10.2012 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c) Tr. por. z r u š u j e sa napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 1 Tr. por. sa vec v r a c i a súdu prvého stupňa, aby ju znovu v potrebnom rozsahu prejednal a rozhodol.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu v Trenčíne č.k. 2T/184/2012-590 zo dňa 17.10.2012 bol obžalovaný J. X. uznaný vinným v bode 1) z dokonaného trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1, ods. 2 písm. a), b) Tr. zák. vo vzťahu k ods. 3, § 234 Tr. zák., v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Tr. zák., účinného do 01.01.2006 a v bode 2) z trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1, ods. 2 písm. a), b), ods. 3 Tr. zák., účinného do 01.01.2006, pre skutky, tak ako sú uvedené v bode 1) a 2) napadnutého rozsudku. Bol za to odsúdený podľa § 234 ods. 3 Tr. zák. za použitia § 35 ods. 1 Tr. zák., účinného do 31.08.2003 k úhrnnému trestu odňatia slobody na 11 rokov nepodmienečne. Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák., účinného do 31.08.2003 ho súd pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do II. nápravno-výchovnej skupiny. Napokon týmto rozsudkom bolo rozhodnuté aj o uplatnených nárokoch poškodených na náhradu škody.

Tento rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože v zákonnej lehote bol napadnutý odvolaním obžalovaného. Odvolanie smerovalo proti výroku o vine v obidvoch bodoch rozsudku, ako aj proti výroku o treste. Obžalovaný v prvom rade namietal procesné pochybenia orgánov činných v trestnom konaní a súdu, ktoré spočívali v tom, že nebolo voči nemu vedené trestné stíhanie ako proti ušlému, v ktorom prípade by mu musel byť ustanovený obhajca, ktorý by mal možnosť zúčastňovať sa všetkých vyšetrovacích úkonov. Ďalej pokiaľ ide o skutok pod bodom 1) napadnutého rozsudku, ich pochybenie malo spočívať v tom, že rekognícia jeho osoby, ktorú mal na základe predložených fotografií vykonať chránený svedok H. O., bola v rozpore s procesnými ustanoveniami, konkrétne s § 93 Tr. por. Pochybenie spočívalo predovšetkým v tom, že nebol dodržaný postup, aby bol obžalovaný opoznaný len na základe predložených fotografií, bez toho, aby osoba obžalovaného bola najprv ukázaná svedkovi medzi ďalšími osobami. Aj meno obžalovaného sa mal tento svedok dozvedieť až od policajtov

pri rekognícii, a teda nemôže byť pravdivé jeho tvrdenie, že jeho meno počul v súvislosti so skutkom dňa 19.01.1999 od rusky hovoriacich osôb. Ďalej namietal procesné pochybenie súdu prvého stupňa, ktorý tohto svedka vypočúval v režime utajeného svedka, hoci išlo o svedka chráneného, na ktorého sa takýto režim nevzťahuje. V podrobnostiach poukazoval na rozpory v dôkaznej situácii týkajúcej sa aj nájdených vriec, ako aj na fakt, že dňa 19.01.1999 sa nemohol nachádzať v Považskej Bystrici, pretože bol u svojej lekárky na ošetrovaní. Vo vzťahu ku skutku pod bodom 2) poukazoval na značné rozpory vo výpovedi utajeného svedka, týkajúce sa tak dôležitých okolností ako mal byť prevedený samotný prepád pracovníkov Slovenskej sporiteľne dňa 29.04.1998, keď v prípravnom konaní tento svedok tvrdil, že prepadnutí pracovníci išli pešo a neskôr sa zmýlil aj v type motorového vozidla, v ktorom mali byť prepadnutí. V konečnom dôsledku poukazoval na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré vylučovali, aby bol obžalovaný uznaný vinným bez ďalšieho len na základe výpovede utajovaného svedka. Žiadal preto, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu a jeho spod obžaloby oslobodil.

Keďže odvolanie bolo podané včas a osobou oprávnenou, odvolací súd podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k záveru, že podané odvolanie je v nižšie uvedených smeroch dôvodné.

Odvolací súd po dôkladnom preskúmaní spisového materiálu zistil, že v prvom rade je potrebné prisvedčiť odvolaniu obžalovaného v tom smere, že bol nesprávne uznaný vinným len na základe výpovede utajeného svedka, pokiaľ sa týka skutku pod bodom 2) napadnutého rozsudku. O svedkovi súd zistil, že tento utajený svedok o okolnostiach prepádu pracovníkov Slovenskej sporiteľne dňa 29.04.1998 v Prievidzi vypovedal rozporne vo svojej výpovedi z prípravného konania oproti svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní, a to v skutočne podstatných a dôležitých okolnostiach, ktoré by mali byť nezameniteľné. Rozpory sa týkali okolnosti, akým spôsobom mali byť títo pracovníci prepadnutí, keď aj na otázku obhajcu v prípravnom konaní svedok zopakoval, že pri prepadnutí sa poškodení presúvali peši, hoci v skutočnosti boli prepadnutí v motorovom vozidle. Taktiež svedok uviedol odlišne od skutočnosti, koľko osôb malo byť prepadnutých a napokon neuviedol správne ani typ motorového vozidla, v ktorom mali byť pracovníci Slovenskej sporiteľne prepadnutí, po tom, čo neskôr pripustil, že títo pracovníci boli prepadnutí v motorovom vozidle. Uvedené rozpory značným spôsobom spochybnili vierohodnosť tohto svedka.

Naviac odvolací súd poukazuje, že okrem tohto dôkazu nebol, pokiaľ sa týka skutku pod bodom 2), voči obžalovanému zadovážený žiadny iný dôkaz a uznanie viny takýmto spôsobom je jednoznačne v rozpore s príslušnou judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorých k uznaniu viny obžalovaného len na základe výpovede utajeného svedka by nemalo dochádzať, o to viac, ak výpoveď takéhoto svedka je rozporná a nepresvedčivá. Odvolací súd pokiaľ sa týka tohto skutku uzatvára, že v novom konaní pokiaľ nepríde k podstatnej zmene dôkaznej situácie, bude musieť byť obžalovaný spod skutku pod bodom 2) z dôvodu dôkaznej núdze v súlade s ustanovením „in dubio pro reo“ oslobodený. Odvolací súd nemohol v tomto prípade vo veci oslobodením obžalovaného rozhodnúť sám, pretože takýto výrok môže urobiť iba v prípade ustanovenia § 285 písm. b) Tr. por., teda, ak na základe správne zisteného skutkového stavu súdom prvého stupňa dospeje k záveru, že skutok nie je trestným činom.

Iná je situácia, pokiaľ ide o skutok pod bodom 1) napadnutého rozsudku. V tomto prípade obžalovaný bol uznaný vinným z účasti na lúpežnom prepadnutí peňažného transportu Slovenskej pošty v Považskej Bystrici dňa 19.01.1999 len na základe výpovede chráneného svedka H. O., ktorý však tohto dňa obžalovaného na mieste činu nevidel, iba mal počuť o jeho účasti na tomto skutku od nestotožnených rusky hovoriacich osôb. Okrem toho, že podľa názoru odvolacieho súdu takýto dôkaz pre uznanie viny z účasti na skutku zo dňa 19.01.1999 nie je postačujúci, s prihliadnutím aj na účasť obžalovaného v tento deň na lekárskom vyšetrení, je k veci potrebné uviesť, že došlo k procesnému pochybeniu zo strany súdu prvého stupňa, pokiaľ tohto svedka vypočúval prostredníctvom telemostu v režime utajeného svedka. Totožnosť tohto svedka je známa, teda nie je ju potrebné utajovať a nič nebránilo súdu prvého stupňa, aby za príslušných opatrení a spolupráce zo strany polície bol tento chránený svedok na hlavné pojednávanie dopravený a tam vypočutý. Toto pochybenie bude musieť súd prvého stupňa v ďalšom konaní napraviť.

Odvolací súd uvádza, že pokiaľ tento svedok zotrvá na hlavnom pojednávaní na svojej výpovedi a potvrdí, že osobu obžalovaného videl niekedy v decembri 1998 na parkovisku pred budovou pravdepodobne VÚB v Považskej Bystrici, keď sa mal po prvýkrát uskutočniť predmetný prepad vozidla Slovenskej pošty Považská Bystrica, od ktorého bolo upustené, po drobnej úprave žalovaného skutku bude potrebné konanie obžalovaného právne kvalifikovať ako prípravu na žalovaný trestný čin a potom rozhodnúť o adekvátnom treste. Na tejto dôkaznej situácii už nič nemôže zmeniť ani fakt, že meno obžalovaného sa mal svedok dozvedieť až neskôr od príslušníka polície po jeho opoznaní v rámci predložených fotografií. Pritom spojeniu obžalovaného so skupinou páchatel'ov okolo J. X. napovedá aj tá skutočnosť, že po vzatí J. X. do väzby obžalovaný ušiel do zahraničia. Keďže v osobe H. O. nejde o inštitút utajeného svedka, ale svedka chráneného, na uznanie viny v tomto prípade sa vyššie uvedené rozhodnutia týkajúce sa utajeného svedka nevzťahujú a za takejto dôkaznej situácie nič nebráni súdu prvého stupňa rozhodnúť o vine obžalovaného v zmysle uvedeného záveru.

Z takto rozvedených dôvodov zrušil preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie s tým, aby ju v horeuvedených intenciách znovu prejednal a rozhodol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.